

CONFLICTUL JURIDIC DE NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ

DOSAR nr. 649E/2020.

Varianta finală

CONCLUZII SCRISE.

I. CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA SESIZĂRII:

- Întrucât Constituția nu definește termenul de "conflict juridic de natură constituțională", instanța de contencios constituțional a stabilit de fiecare dată când a fost sesizată cu un astfel de conflict, conținutul acestuia. Nu este vorba propriu-zis, de o definiție cu caracter teoretic a termenului, ci, mai mult, de o evaluare jurisprudențială a condițiilor în care s-a produs conflictul și, mai ales, a consecințelor sale asupra activității părților implicate, constând într-un ansamblu de disfuncționalități în activitatea unor autorități publice prevăzute în Titlul III din Constituție (Parlament, Președintele României, Guvern și componente ale Autorității Judecătorești). Elementul comun al conflictelor juridice de natură constituțională soluționate până în prezent de către Curtea Constituțională, constă în arogarea de competențe în domeniul de activitate rezervat de Constituție altei autorități publice, ori încălcarea autonomiei constituționale a acestora, precum și împiedicarea unei autorități publice de a exercita un anumit tip de putere.

- Inițial, Curtea Constituțională a reținut că **"conflictul juridic de natură constituțională presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate ori mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției României, aparțin altor autorități publice ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței ori refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor"** (Decizia nr.53 din 28 ianuarie 2005). Ulterior, Curtea Constituțională a extins conținutul termenului de *conflict juridic de natură constituțională* la orice astfel de conflict **"ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea"** (Decizia nr.270 din 10 martie 2008). În fine, într-un alt dosar pe care l-a soluționat, Curtea a statuat că este vorba de conflicte de competență pozitive sau negative de natură să creeze blocaje instituționale. De aici și obligația Curții de a indica căile de soluționare a conflictului, în cazul în care a constatat existența acestuia. În același dosar, Curtea Constituțională a reținut că astfel de conflicte **"vizează orice situații juridice conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct în textul Constituției"** (Decizia nr.901 din 17 iunie 2009).

- Reținem, prin urmare, importanța pe care o acordă Curtea Constituțională **oricărei situații juridice conflictuale** între două sau mai multe autorități publice de rang constituțional – din cele la care ne-am referit – , rezultată din aplicarea defectuoasă a textelor constituționale de către o autoritate sau alta, în detrimentul alteia.

- Poziția generoasă a Curții Constituționale, sub aspectul calificării *situației juridice conflictuale*, ține de competența acesteia ca organism cu funcție de garant al supremației Constituției [funcție și calitate prevăzute în art.142 alin.(1) din Constituție]. Constatând și soluționând diferite conflicte juridice dintre anumite autorități publice, **Curtea a analizat de fiecare dată contextul instituțional și juridic în care s-a produs un astfel de conflict și consecințele sale nocive pentru actul de guvernare.**

- Calificarea jurisprudențială de către Curtea Constituțională a **oricărei situații juridice conflictuale** ca fiind, potențial, substanța unui conflict juridic de natură constituțională, în sensul art.146 lit.e) din Legea fundamentală, nu este nici întâmplătoare nici lipsită de fundamentare teoretică sau de susținerea unui text constituțional. Dimpotrivă, Constituția prevede instrumentele și procedurile pentru funcționarea normală a tuturor mecanismelor de exercitare a celor trei puteri ale statului, care își datorează una alteia loialitate instituțională în conformitate cu prevederile Constituției. Din această perspectivă, decurge foarte clar că orice situație juridică conflictuală – pe care Curtea este competentă să o constate și să o soluționeze, potrivit Constituției – ia naștere din încălcarea nemijlocită a principiului separației și colaborării loiale a autorităților care exercită puterea în statul român.

- **Mai ales pe acest considerent se întemeiază admisibilitatea cererii de constatare și soluționare a conflictului juridic de natură constituțională care face obiectul Dosarului nr.649E/2020**

- Conflictul juridic care opune Parlamentul, reprezentat de Senat, pe de o parte și Ministerul Public (Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Urmărire Penală și Criminalistică), pe de altă parte, s-a născut în momentul în care o structură a Ministerului Public a început urmărirea penală împotriva președintelui acestei Camere, pe motiv că nu a pus în aplicare, la solicitarea Agenției Naționale pentru Integritate din 24 februarie 2017, a deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.949/04.03.2015, prin care s-au confirmat concluziile cuprinse în Raportul de evaluare al ANI nr.30367/G/II/15.06.2012, referitoare la starea de incompatibilitate a domnului Marciu Ovidiu Cristian Dan în calitate de consilier județean cu anumite activități desfășurate de acesta. Așa

cum se arată foarte clar și în sesizarea trimisă Curții Constituționale, președintele Senatului de la acea dată, a declanșat fără întârziere procedura parlamentară pentru a se da curs solicitării primite. **Rezultă că urmărirea penală s-a pornit, deși nu se poate reține nicio faptă a președintelui Senatului, prin care acesta să fi încălcat vreo dispoziție legală, care ar atrage pe seama sa o răspundere penală, sau de altă natură.** Semnalăm Curții Constituționale un fapt de o imensă gravitate: prin acțiunea sa, Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a încălcat regimul constituțional de imunitate parlamentară. **De acum înainte, membrii Parlamentului României pot fi urmăriți penal, pentru fapte și activități procedurale curente prin care își exercită mandatul, în strictă conformitate cu dispozițiile Constituției și ale regulamentelor Camerelor legislative.**

- Situația juridică conflictuală existentă între Senatul României și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică este generată și **de solicitarea ultimativă adresată de către o structură a Ministerului Public, Comisiei juridice a Senatului, de predare a documentelor și a altor acte procedurale rezultate din dezbaterile Comisiei, pentru a le conferi calitatea de probe într-un dosar penal. Prin această cerere ultimativă, Secția menționată a supus acte, documente și proceduri parlamentare unui control judiciar, cu încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(3) și alin.(4) din Constituție.**

- Solicitarea de documente, în aceste condiții, a continuat imperativ și după ce șefii ierarhici ai procurorului de caz au atras atenția acestuia că această solicitare nu are nici un suport legal și că este un amestec grav în activitatea Senatului, de natură să dea naștere unui conflict juridic de natură constituțională între cele două instituții publice.¹

---

¹ În Referatul întocmit de procurorul de caz la data de 18 septembrie 2019 este descrisă disputa juridică dintre acesta și șefii săi ierarhici, pe tema inculpării domnului Călin Popescu-Tăriceanu ca subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu, precum și în legătură cu solicitarea din partea Comisiei juridice a Senatului de documente și înscrisuri, pentru a servi ca mijloace de probă. Redăm în continuare fragmentele relevante din referat, în formularea procurorului de caz: 1. << **Ambii procurori ierarhici superiori** au avut **aceleași puncte de vedere**, considerând în esență, că, în cauză este vorba despre exprimarea unui **vot politic** (prin faptul că art.7 alin.4 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor, prevede că, în cazul prev. De alin.2 lit.c ”președintele Camerei (...)supune votului plenului Camerei din care face parte adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator”) și în consecință, **președintele Senatului nu poate fi subiect activ al infracțiunii de abuz în funcție**, prev. De art.297 alin.1 C. pen., fiind incidentă **imunitatea parlamentară**.>> 2. << De asemenea, în ceea ce privește depunerea prin ordonanța din data de 27 martie/8aprilie 2019 ca Senatul – Comisia juridică, de numiri disciplină și validări să predea înscrisurile care pot servi ca mijloace de probă în cauză, **ambii procurori ierarhici superiori** au arătat, că, în ipoteza în care aceasta ar fi trimisă Senatului, s-ar genera un **conflict juridic de natură constituțională între Senatul României și Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**>>.

II. ARGUMENTE PENTRU SUSTINEREA PE FOND A CERERII DE CONSTATARE ȘI SOLUȚIONARE A CONFLICTULUI JURIDIC DE NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ:

1. Începerea urmăririi penale este lipsită de orice temei legal și pornește de la **înțelegerea greșită de către procurorul de caz a poziției și a rolului președintelui Senatului României în conducerea acestei Camere a Parlamentului** și de la confuzia între atribuțiile pe care Regulamentul Senatului le conferă președintelui Senatului și atribuțiile biroului permanent al Senatului, ca unic organ intern de conducere al Camerei respective, în ceea ce privește procedura de constatare a incompatibilităților parlamentare și de încetare a calității de senator.

2. În dosarul nr.402/P/2018, domnul Călin Popescu-Tăriceanu are calitatea de suspect pentru săvârșirea *infracțiunii de abuz în serviciu*, prevăzută de art.297 alin. (1) Cod penal și a *complice la fapta de uzurpare de calități oficiale*, prevăzută de art.48 alin.(1) Cod penal, raportat la art.258 alin.(1) Cod penal, ambele cu aplicarea art.38 alin.(2) Cod penal. Concret, domnul Călin Popescu-Tăriceanu este învinuit că nu ar fi dat curs solicitării ANI, înregistrată la biroul președintelui Senatului la data de 02. 03.2017, de a lua act de încetarea mandatului de senator al domnului Marciu Ovidiu Cristian Dan și de a supune votului plenului Senatului, adoptarea hotărârii de constatare a locului de senator deținut de către domnul Marciu, ca urmare a faptului că ÎCCJ a confirmat prin decizia nr.949/04.03.2015, raportul de evaluare întocmit în 2012 de ANI, prin care s-a constatat starea de **incompatibilitate a acestuia în raport cu mandatul de consilier județean**.

3. În realitate însă, primind solicitarea de declanșare a unei proceduri parlamentare referitoare la constatarea stării de incompatibilitate a unui membru al Senatului, domnul Călin Popescu-Tăriceanu **a transmis imediat solicitarea menționată, biroului permanent al Senatului, singurul organism parlamentar competent să inițieze procedura respectivă.**² Mai mult, la încheierea ședinței biroului permanent, domnul Călin Popescu-Tăriceanu a făcut în fața ziariștilor acreditați la Senat, o declarație de presă, în care a precizat că **”biroul permanent a luat act de scrisoarea trimisă de ANI, referitoare la un**

---

² Așa cum rezultă din stenograma ședinței biroului permanent al Senatului din data de 06.03.2017, domnul Călin Popescu-Tăriceanu în calitate de președintele al Senatului a cerut președintelui Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări să prezinte biroului permanent un punct de vedere în legătură solicitarea adresată Senatului de către ANI

raport de evaluare care arată că s-a încălcat regimul juridic al incompatibilităților de către domnul senator Marciu Ovidiu Cristian Dan” și că ”raportul a fost înaintat comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, care a primit termen de două săptămâni să elaboreze un punct de vedere, astfel încât biroul permanent să poată decide cum va proceda în continuare”.

4. Având în vedere că declararea vacanței unui loc de senator este o decizie politică, biroul permanent al Senatului nu avea cum, să decidă în cauză și să ceară unei structuri de lucru a aparatului Senatului să redacteze proiectul de hotărâre pentru constatarea încetării mandatului (în urma rămânerii definitive a unei decizii a instanței supreme) și vacanța locului de senator, fără să cunoască în amănunt conținutul juridic al raportului de evaluare întocmit de ANI. **De altfel, potrivit cutumei parlamentare, biroul permanent sesizează de fiecare dată când trebuie să ia o anumită decizie, o comisie de specialitate, pentru a prezenta un punct de vedere sau pentru a întocmi un raport.**

5. Regulamentul Senatului nu conferă președintelui acestuia o competență decizională specială pentru constatarea stării de incompatibilitate a unui senator și pentru vacantarea mandatului. În această privință, competența revine biroului permanent.³ Aceeași competență a biroului permanent al unei Camere a Parlamentului, în materie de constatare a stării de incompatibilitate a unul deputat sau senator, este prevăzută și în art.17 din Legea nr.96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.

6. Domnul senator Marciu a obținut mandatul în urma alegerilor parlamentare din 2016, iar mandatul său a fost validat cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute în regulamentul Senatului. În condițiile în care instanța supremă a confirmat în 2015 reportul de evaluare întocmit de ANI în 2012 în privința situației de incompatibilitate în care se afla domnul Marciu în perioada în care a avut calitatea de consilier județean, ar fi trebuit ca ANI să se adreseze Biroului Electoral Central pentru a-i aduce la cunoștință decizia ÎCCJ din 2015, sau să ceară în 2016 Senatului să nu îi valideze mandatul de senator.

7. Legea nr.96/2006 reglementează încetarea mandatului de deputat sau de senator, pentru motive de incompatibilitate între două funcții sau activități **desfășurate concomitent**, și prevede, în acest sens, data încetării mandatului, în

³ Art.192 alin.(1) din Regulamentul Senatului prevede că ”Senatorul care se află în una dintre incompatibilitățile prevăzute la art.190 sau în alte legi speciale va informa în scris, în termen de 15 zile, Biroul permanent despre această situație”. Același regulament prevede în art.194 că ”orice stare de incompatibilitate survenită în timpul exercitării mandatului de senator trebuie adusă la cunoștința Biroului permanent, în scris, și în termen de 30 de zile de la data intervenirii acesteia”.

funcție de circumstanțele date.⁴ Concret, art.7 alin.(2) lit.c) din Legea nr.96/2006 prevede că mandatul parlamentar încetează datorită incompatibilității ”la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care se respinge contestația la raportul Agenției Naționale de Integritate prin care s-a constatat incompatibilitatea”. Legea nr.96/2006 prevede, totodată, în alineatul (4) al aceluiași articol, că în ipoteza reglementată în art.7 alin.(2) lit.c), ”președintele Camerei ia act de situația de încetare a mandatului de deputat sau de senator și supune votului plenului Camerei din care face parte, adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator”.

8. Învinuirea adusă domnului Călin Popescu-Tăriceanu în dosarul de urmărire penală constă în faptul că **nu a supus plenului Senatului hotărârea de vacantare a mandatului de senator deținut de domnul Marciu Ovidiu Cristian Dan**. După cum rezultă, însă, cu claritate din art.7 alin.(4) din Legea nr. 96/2006, **singura atribuție și obligație legală parlamentară ce revenea domnului Călin Popescu-Tăriceanu, consta în a lua act de situația de încetare a mandatului de senator al domnului Marciu și de a sesiza biroul permanent al Senatului** pentru ca acesta să continue procedura de constatare de către plen a încetării mandatului senatorului respectiv și de adoptare a hotărârii parlamentare de vacantare.

9. După cum se poate constata, filosofia Legii nr.96/2006 referitoare la constatarea încetării mandatului de senator și, respectiv, la vacantarea acestuia, cuprinde două faze diferite, în derularea cărora, au atribuții distincte atât președintele Camerei și biroul permanent al acesteia. Deși Legiuitorul prevede în art.7 alin.(4) din Legea nr.96/2006 că președintele Camerei legislative **ia act de încetarea mandatului și supune votului plenului adoptarea hotărârii de vacantare a mandatului parlamentar**, aplicarea textului legal presupune un act unilateral al președintelui Camerei, de luare la cunoștință a unei situații juridice (adică încetarea mandatului de senator) și, în continuarea acestuia, exprimarea unui vot politic în plen, provocat, însă, de biroul permanent. Arătăm, în acest sens, că **potrivit cutumei parlamentare, președintele Senatului nu are dreptul să supună direct votului plenului, nicio decizie, fără ca biroul permanent să-și exprime în prealabil un punct de vedere cu privire la oportunitatea deciziei**

---

⁴ În Decizia nr.972/2012, Curtea a reținut că ”incompatibilitatea are în vedere o restricție ce operează numai în momentul dobândirii funcției sau chiar la o dată ulterioară acesteia, în care titularul funcției este obligat să aleagă între prima funcție și cea nouă, sub sancțiunea demiterii din funcția incompatibilă cu cea deținută anterior”. În aceeași decizie, curtea a statuat că ”prin cumularea mandatului de parlamentar cu o funcție publică de autoritate sau cu o funcție privată stabilită prin legea specială, deputatul sau senatorul ar putea intra în conflict cu prerogativele și obligațiile stabilite prin statutul său”.

respective. Această filozofie a Legiuitorului se bazează pe realitatea că Senatul este un corp politic în care se confruntă interese și ideologii politice. Acesta este motivul pentru care președinții **Camerele nu sunt și organe de conducere ale acestora.** Orice decizie care este adoptată de Camerele legislative, reflectă configurația politică a acestora. Aceasta este o condiție a democrației parlamentare în orice stat de drept. În plus, biroul permanent întocmește proiectul ordinii de zi cu aprobarea comitetului liderilor grupurilor parlamentare.⁵ **Așadar, președintele Senatului nu are dreptul de a supune direct, din voință proprie, plenului acestei Camere, votarea unei hotărâri parlamentare de vacantare a unui loc de senator.** În biroul permanent, fiecare membru al acestuia are dreptul să facă propuneri și fiecare propunere se adoptă cu votul deschis al majorității membrilor prezenți.

10. Sesizată fiind de biroul permanent al Senatului la data de 06.03.2017 cu examinarea solicitării ANI și întocmirea unui punct de vedere pe marginea acesteia, în baza căruia biroul urma să continue procedura prevăzută de regulamentul Senatului pentru constatarea încetării mandatului domnului senator Marciu și vacantarea locului de senator deținut de acesta, comisia juridică analizează raportul de evaluare întocmit de ANI, îl audiază pe senatorul în cauză, căruia îi cere și un punct de vedere în legătură cu solicitarea ANI, iar la data de 26.05.2017 trimite Agenției Naționale de Integritate o documentație, cerându-i, totodată, să transmită comisiei un punct de vedere, astfel încât ”în perioada imediat următoare comisia să poată realiza o analiză temeinică asupra invocatei situații de incompatibilitate a senatorului, în vederea adoptării unui raport”.

11. Din actele și probele existente în dosar rezultă, că între comisia juridică a Senatului și ANI se desfășoară o intensă corespondență, comisia invitând în repetate rânduri pe președintele ANI sau pe un reprezentant al acestuia, să participe la ședințele comisiei pentru a clarifica unele aspecte rezultate din dezbaterile ce au avut loc în legătură cu cererea ANI și din documentația depusă de senatorul Marciu. La repetatele invitații din partea comisiei, conducerea ANI refuză să răspundă invitațiilor respective, ceea ce dovedește o încălcare din partea acestei autorități publice a principiului colaborării instituționale loiale și chiar o desconsiderare a rolului constituțional al unei comisii parlamentare, investită cu atribuții de putere suverană. Nu acesta este comportamentul unei instituții publice într-un stat de drept față de instituția Parlamentului!

---

⁵ Art.88 alin.(2) din Regulamentul senatului stabilește că „Materialele supuse dezbaterii Senatului sunt cuprinse în proiectul ordinii de zi și în programul de activitate a Senatului, întocmite de către Biroul permanent cu aprobarea Comitetului liderilor”.

12. Potrivit autonomiei organizatorice și funcționale a Parlamentului și a Camerelor sale legislative, consacrată de art.64. alin.(1) din Constituție și extinsă și la nivelul comisiilor parlamentare, comisia juridică a Senatului, investită de biroul permanent la 06.03.2017 să efectueze o analiză a unui document transmis Senatului de către ANI și să prezinte biroului permanent un punct de vedere specializat, are potrivit regulamentului Senatului și cutumei parlamentare, dreptul de a-și organiza și desfășura activitatea după reguli proprii, desigur, fără a nesocoti sau încălca Constituția și regulamentele parlamentare.⁶ Nu poți impune unei comisii parlamentare un ritm de lucru rapid și nici să-i stabilești priorități în dezbateră problemelor cu care este sesizată. De aceea, pare curioasă și chiar de neînțeles graba cu care ANI se aștepta la soluționarea rapidă a cererii sale.⁷

13. Tot ceea ce se reproșează domnului Călin Popescu-Tăriceanu, în calitate sa de președinte al Senatului, în legătură cu cererea ANI, se referă la activitatea parlamentară propriu-zisă și, implicit, la mai multe proceduri de vot la care acesta a participat în calitate de membru al biroului permanent al Senatului. Din acest punct de vedere, devin incidente dispozițiile art.72 din Constituție, potrivit cărora ”deputații și senatorii nu pot fi trași la răspundere juridică pentru opiniile politice și voturile exprimate în exercitarea mandatului”. Regimul imunității parlamentare este de rang constituțional și orice atingere adusă acesteia este un abuz și o încălcare gravă a democrației parlamentare. Toate acțiunile, actele, pozițiile publice asumate de către domnul Călin Popescu-Tăriceanu, care fac obiectul dosarului său de urmărire penală, sunt modalități instituționale și procedurale prevăzute în Constituție, Legea nr.96/2006 și Regulamentul Senatului, prin care acesta și-a exercitat mandatul de senator și funcțiile de președinte al Senatului și de președinte al biroului permanent. Ca atare, **acțiunile, actele și**

---

⁶ În Decizia nr.972 din 21.11.2012, Curtea Constituțională a reținut că ”Autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului, în temeiul dispozițiilor constituționale prevăzute de art.64 alin.(1) din Constituție, le dă dreptul acestora de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare. În aceeași decizie se arată că ”Senatul în virtutea autonomiei parlamentare, poate constata, potrivit procedurii interne, atât starea de incompatibilitate, care este prevăzută de lege și de regulament, cât și încetarea de drept a mandatului de senator și vacanța locului respectiv”. Sunt relevante considerentele Curții în baza cărora aceasta a pronunțat decizia menționată. Potrivit jurisprudenței Curții, **ANI după adoptarea raportului său de evaluare a stării de incompatibilitate a unui parlamentar nu mai are nicio competență cu privire la dispunerea încetării calității de senator** (s.n. D A) De aceea, constată Curtea, ”după parcurgerea procedurii prevăzute de lege, devin din nou incidente prevederile Regulamentului Senatului, raportul de evaluare, alături de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă constituind temeiul adoptării hotărârii Senatului prin care se constată încetarea de drept a mandatului de senator și vacanța locului respectiv”.

⁷ Așa cum se arată în Decizia Curții Constituționale nr.972/2012, după adoptarea raportului de evaluare, ANI nu mai are un rol activ. În cazul contestării la instanța competentă a raportului său, ANI va aștepta soluția instanței, după care, dacă decizia îi este favorabilă, va solicita Camerei interesate să procedeze în sensul deciziei respective.

pozițiile sale publice, în legătură învinuirile ce i se aduc, nu pot fi supuse controlului judiciar iar urmărirea sa penală este nelegală și netemeinică.

14. Ancheta penală este o imixtiune gravă a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, în activitatea Senatului și încalcă principiul legalității și al imparțialității procurorilor, consacrat în dispozițiile art.132 alin.(1) din Constituție.

15. Cât privește învinuirile propriu-zise aduse domnului Călin Popescu-Tăriceanu, referitoare la săvârșirea unui abuz în serviciu și complicitate la fapta de uzurpare de calități oficiale, ca o consecință a faptului că a respectat întocmai regulamentele parlamentare și dispozițiile legale în materie de constatare a încetării unui mandat de senator și de vacantare a unui loc de senator, învederăm că potrivit art.69 alin.(1) din Constituție, deputații și senatorii se află în serviciul poporului. iar activitatea parlamentară este subsumată în ansamblul ei, realizării voinței politice și a intereselor națiunii, corespunzătoare rolului Parlamentului. Din această perspectivă se înțelege că orice activitate a deputaților și senatorilor corespunzătoare Constituției, legilor subsecvente acesteia, regulamentelor și cutumei parlamentare, sunt scoase de sub incidența altor puteri ale statului. De abuz de putere și uzurpare de calități oficiale, Membrii Parlamentului nu pot fi subiecți activi ai infracțiunii de abuz de putere și uzurpare de calități oficiale dacă activitatea lor este subsumată rolului constituțional al Parlamentului.

16. Prin acțiunea, actele întreprinse de către domnul Călin Popescu-Tăriceanu, în calitate de președinte al biroului permanent, în legătură cu solicitarea adresată Senatului de către ANI, a rămas strict în cadrul de reglementare al activității de tip parlamentar. Domnul Călin Popescu-Tăriceanu a primit adresa ANI în calitate de președinte al Senatului și în această calitate a sesizat biroul permanent în vederea soluționării acesteia, potrivit procedurii legale și reglementare existente. În ședința biroului permanent, în calitate de președinte al acestui organism intern de conducere, domnul Călin Popescu-Tăriceanu a pus în dezbaterea biroului solicitarea ANI și a sesizat, cu acordul celorlalți membri ai biroului permanent, comisia de specialitate din Senat cu efectuarea unor lucrări pregătitoare pentru votul din plenul Senatului. Tot în calitate de președinte al biroului permanent, domnul Călin Popescu-Tăriceanu a informat opinia publică că în Senat urmează să se deruleze o procedură de constatare a încetării unui mandat de senator, urmată de vacantarea acestuia.

17. Din poziția de președinte al Senatului, domnul Călin Popescu-Tăriceanu nu are la dispoziție nicio modalitate instituțională pentru a impulsiona activitatea vreunei comisii parlamentare, sau pentru a-i cere acesteia, să facă sau să nu facă ceva, ori pentru a sancționa pe vreun membru al unei comisii pentru modul în care lucrează comisia. În calitate de președinte al biroului permanent, domnul Călin Popescu Tăriceanu poate să pună în dezbaterea biroului modul în care o comisie parlamentară respectă termenele stabilite de birou pentru efectuarea unei anumite lucrări parlamentare.

18. Am pus deja în evidență caracterul neîntemeiat și abuziv al procedurii de urmărire penală a domnului Călin Popescu-Tăriceanu și faptul că domnia sa, în calitate de președinte al Senatului și de președinte al biroului permanent, a luat imediat după sesizarea Senatului de către ANI, toate măsurile legale și regulamentare pentru constatarea, prin procedură parlamentară, a încetării de drept a mandatului de senator al domnului Marciu și declararea vacanței locului său de senator. De asemenea, am arătat că nu poate fi culpabilizată comisia juridică a Senatului pentru modul în care își îndeplinește rolul de organ intern de lucru al acestei Camere. Rezultă, prin urmare că Parchetul de pe lângă ÎCCJ – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, continuând să instrumenteze dosarul de urmărire penală nr.402/P/2018 nu face altceva decât să se interfereze ilegal în activitatea Senatului, afectându-i rolul, misiunea și autonomia organizatorică și funcțională conferite de Constituție. Se constată, astfel, un comportament instituțional neloial din partea unei structuri a Autorității Judecătorești, prin care se încalcă grav principiul constituțional al separației puterilor în stat și rolul statului român ca stat de drept.

19. **În repetate rânduri, procurorul de caz a cerut imperativ comisiei juridice documente ale acesteia care au legătură cu soluționarea cererii ANI trimise Senatului în 2017. Solicitarea de documente a continuat și după ce șefii săi ierarhi i-au atras atenția că această solicitare nu are nici un suport legal și că este un amestec grav în activitatea Senatului, de natură să dea naștere unui conflict juridic de natură constituțională. În cele din urmă. Comisia senatorială s-a conformat, punând la dispoziția doamnei procuror Matei documentele cerute.**

20. **Cum documentele unei comisii parlamentare nu pot face obiectul unei anchete penale, este clar că prin solicitarea de documente cu caracter parlamentar de către o structură a Ministerului Public, s-a născut un conflict juridic de natură constituțională între Parlament și autoritatea publică respectivă.**

Față de cele arătate în sesizarea trimisă Curții Constituționale, cerem plenului Curții Constituționale să constate existența conflictului juridic de natură constituțională între Parlament, reprezentat de Senatul României, pe de o parte și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, pe de altă parte, și să decidă ca în viitor, structurile Ministerului Public să-și exercite competența strict în cadrul constituțional și legal stabilit pentru funcționarea acestuia.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO